

אמנות

חמר ביד היוצר. "רצונו של קדר"

תערוכה // מיטל רז

הקדרים באים

העבודה החדשה של בן הגרי מערבת וידיאו ומיצב, אבל הנושא שלה הוא בכלל פיטול בחמר. התוצאה היא סרט האימה הכי סקסי שמוזיאון תל אביב ראה מימיו

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
בן הגרי "רצונו של קדר", מוזיאון תל אביב, 1.7 טד

תערוכת היחיד החדשה של בן הגרי מציינת את זכייתו בפרס פרוכטר לאמן וידיאו בתחילת דרכו, אבל נדמה שהנושא של העבודה החדשה שלו היא לא וידיאו אלא דווקא פיטול. הגרי מוזהה עם עבודות שעוסקות בנושאי וידיאו-ארט וצילום קלאסיים - שעתוק וחקיקוי, עיוות ושכפול, מציאות ובדיון. כל אלו הן תמות שחוקות שהוא תמיד מצליח להפיח בהן התבוננות והבנה חדשה: ב"אינברט" מ-2010 - שהוצגה בתערוכת הקבע של האמנות הישראלית במוזיאון - עשה הגרי שימוש מבריק במונח הצילומי שמתייחס לתהליך פיתוח פילם והשתעשע בשיח של זהויות הפוכות ומשוכפלות. ב"לנו החירות" מ-2011 הוא שיחק מעין אמן אשליות שכלוא בתוך כלא

קובייתי ויצר בגופו כפילויות וצלליות אמיתיות ובדיוניות. הגרי סיים לפני שנה את לימודי התואר השני שלו באוניברסיטת קולומביה בניו יורק, שבימינו הפכה להיות תחנת כמעט חובה לכל אמן ישראלי נחשב. בעשור האחרון הצמיח המוסד שורה של אמנים משובחים, בהם גלעד רטמן, נעמה צבר ושחר יהלום. לכל אחד מהם שפה מובחנת משלו, אבל בהחלט אפשר להצביע על קווים, אסתטיים מקבילים,

על התמקדות בפרקטיקות פיטוליות בסוגי מדיה ובחומרים שונים. התערוכה של הגרי מורכבת מעבודות וידיאו ומיצב שמגיבים זה לזה ומזינים זה את זה. בווידיאו נראה הקדר פול שלף יושב על במה תיאטרלית דמוית אטלייה ויוצר

כד יש מאין בתנועות חושניות. המצלמה משייטת במעגליות סביב שלף ומחקה את תנועת גלגל האובניים, עד מהרה מצטרפת אליה גם הבמה שמתחילה להסתחרר בפראות בכוריאוגרפיה אורגזמטית.

הגרי מפסל את הדמויות, החלל והתפאורה שמוצגים גם כאובייקטים פיזיים בתערוכה

הסצנה הבאה מציגה את התוצר הסופי של מעשה הקדרות: במישור של התכתבויות ורפרנסים חזותיים, הגרי מופיע כשהוא עטוף בחמר מכף רגל ועד ראש, הדמות המיתית הבוצית קמה לתחייה כזומבי

בסרטי אימה ומגששת בתוך מערה אפלטונית. איש החמר מוצא את האור בדמותו של תנור ענק שמייבש את החומר שעל גופו. בשלב זה הווידיאו מתחיל להתפייד, והמיצב הסמוך אליו, העתק האטלייה של הקדר, מתחיל

לנוע סביב צירו באטיות. בעוד העבודות הקודמות שלו עסקו בשפת הצילום, בעבודה זו הגרי עובר למעין פיטול בווידיאו. העבודה היא תיעוד של עשייה פיטולית, לא רק במונחים נרטיביים אלא גם במונחים מרחביים. הוא מפסל את הדמויות, החלל והתפאורה שמוצגים גם כאובייקטים פיזיים בתערוכה. תהליך הקדרות הופך אצל הגרי לזירת פרפורמנס שבה גוף וחומר עוברים תהליכים של התהוות, לישה ועיבוד. פעולת הפיטול מוצגת כמחווה ריטואלית שמפגישה בין הגוף למרחב היצירה. כמו במרבית העבודות שלו, גם "רצונו של קדר" עוסקת בדמותו של האמן כבורא עולמות ושפות, אבל בעבודה הזו הגרי לוקח את העיסוק הזה למחוזות מיתולוגיים שנראים קצת זרים לו.

השורה התחתונה הקדרות מעולם לא נראתה סקסית כל כך